

дите поне едно дървче, или какво да е цвѣте. Навредѣ цари мрътило. Тия, които за пръвъ пѣтъ стѣпватъ въ пустинята, преживѣватъ следъ толкова мъчителното пътуване за кратко време радостни минути. Единъ отъ тѣхъ внезапно извиква: „Погледнете, вижда се вода, дървета и шатри!“ Погледътъ на всички се впира напредъ. Въ хоризонта се виждатъ, наистина, голѣмо езеро, високи палми край брѣга му, а подъ тѣхъ опънати шатри, около които се движатъ хора и животни. Очевидно тамъ кипи животъ, около прохладната вода и дебелиятъ сѣнки на палмитѣ. Голѣма радостъ обхваща мнозина, които не познаватъ пустинята. А въ това време водачътъ върви спокойно и само се усмихва, защото той знае, че никакво езеро, палми, шатри и хора нѣма наблизу: на такава измама за окото той е привикналъ. Напраздно хората отъ кервана бързатъ да стигнатъ езерото, гдето ги очакватъ гостолюбиви араби, които ще имъ предложатъ сочни плодове и хладна вода.

Следъ малко идва друга измама. Отведнажъ езерото, палмитѣ и шатритѣ изчезватъ, а заедно съ това и радостта изчезва. Водачътъ е, обаче, спокоенъ. Той знае, че такава езеро съ палми и хора има далече, може би на повече отъ 200 километра, но да се стигне до това щастливо кѣтче, потрѣбни сѣ още редъ дни мъчително пътуване. Въ сѣщностъ работата се състои въ това: когато въ пустинята въздухътъ е спокоенъ, лѣчитѣ отъ далечни предмети се пречупватъ така, че тѣхниятъ образъ се вижда въ хоризонта, макаръ че тия предмети сѣ далечъ отъ окото много десетки, дори стотици километри. Това явление, което често се наблюдава въ Сахара, се нарича „миражъ“. Ето защо, водачътъ си остава спокоенъ и съ наведена глава упорито следва пътя си. Когато изчезне миражътъ, той почва да се тревожи отъ друга мисль.

Миражътъ изчезна твърде скоро, а то е лошъ признакъ. Между това, почва да подухва вѣтрецъ, но